

És ő is integet

I.

Egyszer volt, hol nem volt,
fényes-napos réten,
három testvér,
élt gyönyörűségben,

túl az Óperencián.
Elindult az egyik,
ment, ment, hegyeken át,
kis piros autóval,

tengeren, csillagokon túl.
Szép városba érkezett,
gyöngyös házba telepedett,
hívta a többit, jöjjenek.

Indult akkor a második,
de félúton,
a csillagok előtt,
az autója leállt.

Bújik a kislám a paplan alá.
Visszavontatta az autómentő.
Úgy elfáradt, ott maradt.
A harmadiknak nincs jogosítványa.

Hívja a nagy a kicsit s a középsőt
gyakran telefonon, mesét
mond a gyöngyös
háztól túl a csillagokon.

II.

Fényes kupolájú stadion,
a sor széléről integetsz,
azt üzened, drukkolnak
a csillagok is veled.

Lenézek az emeletről,
az Andrássy út sötét, kihalt,
világít lent a kisfiam
csizmáján a piros tűzoltóautó.

Engem keres.
Messze van.
Nem őt nézem.
Fekszik ott valaki,

az út közepén,
a hasa kiáll,
talán baleset érte,
nem tudom.

A feje tetejéig
húzzák a cipzárt?
Kapocs van köztünk,
meghalt magzatom,

itt vár rám a kisfiam,
az a valaki én vagyok.
Három ütés a szívre.
„*Én pedig szaladtam,*

*felcsöngettem,
a hetedik szobába,
gyere le.*”
Kapocs volt köztünk,

meghalt magzatom,
a nagy vízen átvittelek,
kis fehér csomag,
csónakon.

Közte

Vezetés közben, hazafelé,
felnézek az útról, csillog a beton,
esik az eső, s kétoldalt szokatlannak
tűnik a táj, mert hirtelen nem tudom,
hogymint jutottam ide. Nem emlékszem
az előző pillanatra, csak az előző előttire.
Nem találom magam.

Szomorúság ez, megvagyok,
de néhány másodpercig mintha
nem lettem volna. Keresem az emléket,
ott lehetett a benzinkút meg a közért,
nem láttam: tudom.

Kell-e ez a keresés,
kellek-e minden másodpercben,
vagy elég a biztos, ami megvan?
Baj-e, hogy az idő darabos,
engedhetem-e elfutni, ahogy a vizes betont
Újpalota és a György utca között?

Felálltam akkor is,
bánjam-e tovább, hogy nem tudom,
az a másodperc, mielőtt
a szívhez ért az ütés, messzire vitt-e,
hisz csak az maradt,
ami előtte és ami utána volt.

Van-e titka az elveszett időnek,
elveszett idő-e, amiről nem tudok,
más lettem-e, vagy csak,
ahogy a táj fut, mentem.

Talán magam nélkül is én vagyok,
akkor is, ha elfelejtem,
s nem szorongat tovább az idő,
ami közte volt.

Az is én vagyok

Aki ott a földön fekszik,
görcsben, hideg végtagokkal,
aki a mentőautóban,
lefelé döntött testtel,
arra folyjon maradék vére,
aki a műtőasztalon,
kollaptiform tünetekkel,
aki megint a mentőben,
aztán becsövezve az intenzíven,
aki harmadnap felkel,
akit hajnalban új osztályra
áttol részeg ember,
aki a sötétben
aludni nem mer,
s a folyosón bolyong éjjel,
aki álmában,
felemelt kézzel,
az ágyrácsba kapaszkodik,
aki sikít,
eltömődött a centrális véna,
elfolyik a vére,
s aki ezt írja,
s aki írni is fél,
s aki nem tudja,
az étel akad el benne,
vagy az emlék.